

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci **žalobce: Aliance pro energetickou soběstačnost, z.s.**, se sídlem Bláto 1, Uhlířské Janovice, zast. Mgr. Pavlem Douchou, advokátem se sídlem Mezibranská 579/7, Praha 1, proti **žalovanému: Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo nám. 5, Jihlava, proti rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu ze dne 3. 2. 2014, č. j. 04732-14/2013-ERU, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 12. 2015, č. j. 62 A 26/2014 - 49,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovaný **je povinen** žalobci zaplatit náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **4 114 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce Mgr. Pavla Douchy, advokáta se sídlem Mezibranská 579/7, Praha 1.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalovaný (dále jen „stěžovatel“) shora označené rozhodnutí Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí jeho předsedkyně ze dne 3. 2. 2014, č. j. 04732-14/2013-ERU, o rozkladu proti rozhodnutí stěžovatele ze dne 22. 10. 2013, č. j. 04732-8/2013-ERU. Posledně zmíněným správním rozhodnutím, které krajský soud zrušil současně

s rozhodnutím o rozkladu, byla odmítnuta žádost o informace, jíž se žalobce domáhal poskytnutí:

- *„kalkulace výkupních cen fotovoltaické energie pro roky 2005, 2006, 2008 a 2011,*
- *studie ČVUT z let 2003, 2004, 2005, 2007, 2009, 2010, 2011,*
- *záznamy komunikace a podklady ze složky k procesu nastavení výkupních cen FVE,*

které Energetický regulační úřad poskytl zpracovateli dokumentu ‚Audit Procesu nastavení výkupních cen fotovoltaické energie', Praha, květen 2012, společnosti BDO Audit, s. r. o., jak je uvedeno na str. 9 shora Auditu."

[2] Krajský soud se v napadeném rozsudku, který je dostupný z www.nssoud.cz, neztotožnil se stěžovatelem v tom, že by ze žádosti o informace nebylo zřejmé, jakých informací se žalobce domáhal. Žádost o informace musí být dle soudu natolik konkrétní, aby byl povinný subjekt schopen zjistit, jakých informací se žadatel dožaduje. Tento požadavek však nelze chápat tak, že je žadatel povinen vždy sdělit přesné názvy dokumentů, v nichž by požadované informace měly být obsaženy. Pokud žadatel na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím"), žádá informace, je zřejmé, že informace, kterých se domáhá, nemá. Nelze tedy po něm požadovat, aby přesně vymezil, jakých dokumentů se domáhá. Zásadně postačí, pokud bude ze žádosti patrné, o jaké informace žadateli jde. Přitom bude třeba zohlednit odborné znalosti a vědomosti povinného subjektu. Nebude-li povinnému subjektu zřejmé, jaké informace žadatel požaduje, je namístě postup dle § 14 odst. 5 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož má povinný subjekt vyzvat žadatele k upřesnění žádosti. Takto však stěžovatel nepostupoval.

[3] Posuzovaná žádost o informace obsahovala poměrně jasný popis požadovaných informací. Žadatel při popisu informací vycházel z textu zveřejněného auditu, v žádosti pak bylo jasně požadováno poskytnutí informací, jak byly popsány v auditu. O jaké dokumenty se ve skutečnosti jednalo, tak muselo být stěžovateli jasné, neboť to byl on, kdo podklady zpracovateli auditu poskytl. Není přitom podstatné, které z předložených podkladů zpracovatel auditu použil a které nikoli. Žalobce nepožadoval podklady použité zpracovatelem, ale podklady, které stěžovatel zpracovateli poskytl.

[4] Krajský soud nesouhlasil se stěžovatelem ani v tom, že by požadované informace měly mít charakter neexistujících informací. Žalobce při formulaci žádosti vycházel z textu zpracovaného auditu, z něhož vyplývá, že stěžovatel tyto informace zpracovateli předal. Je tedy nepochybné, že stěžovatel s požadovanými informacemi alespoň v minulosti disponoval. Jedním z úkolů stěžovatele je nastavovat výkupní ceny energie z fotovoltaických elektráren, přitom musí vycházet z dostatečně hodnověrných podkladů. Z toho je zřejmé, že žalobcem rámcově vymezený okruh informací měl mít stěžovatel k dispozici.

[5] Krajský soud dodal, že pokud stěžovatel požadovanými dokumenty nedisponuje, je třeba tyto dokumenty opatřit, neboť je jeho povinností jimi disponovat. Krajský soud vyhodnotil žalobu jako důvodnou, proto zrušil napadené rozhodnutí o rozkladu, jakož i jemu předcházející správní rozhodnutí stěžovatele.

II. Obsah kasační stížnosti správního orgánu

[6] Stěžovatel má za to, že požadované informace nemá k dispozici a nemá ani povinnost jimi disponovat. Z jeho hlediska se jedná o relativně neexistující informace.

[7] Stěžovatel nevylučuje, že by požadovanými informacemi nedisponoval nebo že by takové informace zpracovateli auditu nepředal. Problematika posuzovaného případu spočívá ve vymezení samotné žádosti, která neumožňuje identifikovat, jakých konkrétních informací se žalobce domáhá.

[8] Společnosti BDO Audit, s. r. o. (dále jen „BDO Audit“), která zpracovala audit, stěžovatel předal obsáhlý soubor informací a podkladů. Bylo jen na této společnosti, které z těchto dokumentů budou použity pro vypracování auditu. V kompetenci stěžovatele nebylo hodnotit, které dokumenty budou použity a které nikoli. Pouze společnost BDO Audit by byla schopna rozklíčovat, jaké dokumenty pod obecné vymezení v žádosti spadají.

[9] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Podal rovněž návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

III. Vyjádření žalobce

[10] Dle žalobce si stěžovatel protiřečí, když jednak zastává stanovisko, že požadované informace nemá, a jednak uvádí, že nikdy netvrdil, že by informacemi nedisponoval, ale že je nemůže poskytnout z důvodu nekonkrétnosti žádosti.

[11] Požadované informace zcela zjevně existují, když je stěžovatel poskytl zpracovateli auditu. To ostatně vyplývá i z odůvodnění prvního odmítnutí poskytnutí informací, kde se stěžovatel zmiňoval o autorskoprávní ochraně a vnitřní povaze požadovaných informací.

[12] K nejednoznačnosti žádosti o informaci žalobce poznamenal, že jej stěžovatel nikdy nevyzýval k upřesnění žádosti. Současně má za to, že svoji žádost ani přesněji formulovat nemohl, když vycházel pouze ze zveřejněného auditu. Žalobce zdůraznil, že po stěžovateli nechce informace, které zpracovatel auditu pro svůj audit použil, nýbrž požaduje informace, které stěžovatel auditorovi poskytl. Žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde

o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, za stěžovatele jedná jeho zaměstnankyně, která má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zároveň zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[14] V nynější věci se žalobce po stěžovateli domáhal poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím, jejíž obsah byl rekapitulován shora v bodě [1]. Z formulace žádosti o informaci je zřejmé, že žalobce má povědomost o tom, že stěžovatel si nechal u společnosti BDO Audit vypracovat *Audit Procesu nastavení výkupních cen fotovoltaické energie*. Na straně 9 uvedeného auditu jsou pak uvedeny podklady, které stěžovatel poskytl zpracovateli auditu. V žádosti o informace výslovně zmíněné podklady poskytnuté stěžovatelem, na které bylo na straně 9 auditu poukazováno, žalobce žádal poskytnout na základě zákona o svobodném přístupu k informacím.
[15] Důvody pro odmítnutí poskytnutí žádané informace žalovaný spatřoval v tom, že požadovanou informaci nemá a nemá ani povinnost ji mít. Dle názoru žalovaného jde o informace, které vůči němu mají povahu relativně neexistujících informací (tj. informací, které nemá povinný subjekt, ale které mohou jinak existovat u jiného subjektu). Dle žalovaného jedině společnost BDO Audit, která zpracovala *Audit Procesu nastavení výkupních cen fotovoltaické energie*, může vědět, jaké z podkladů předložených žalovaným pro svůj audit skutečně použila a jaké nikoli. Stěžovatel však tvrdí, že takovou informaci nemá a nemá ani povinnost ji mít.

[16] Nejvyšší správní soud argumentaci stěžovatele nepřisvědčil. Zcela v souladu s krajským soudem lze uvést, že stěžovatel musel podklady, které předával zpracovateli auditu, mít. Jinak by mu je ani předat nemohl. V rozhodnutí o rozkladu ze dne 3. 2. 2014 ani v kasační stížnosti se výslovně neuvádí, že by stěžovatel podklady, které předal zpracovateli auditu, již neměl.

[17] Stěžovatel však poukazuje na to, že nedokáže určit, které z poskytnutých dokumentů zpracovatel auditu pro své závěry skutečně použil a které konkrétní dokumenty spadají pod označení kalkulace výkupních cen, studie Českého vysokého učení technického či záznamy komunikace a podklady k procesu nastavení výkupních cen. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem v tom, že v návaznosti na podanou žádost o informaci stěžovatel neměl pátrat po tom, které z poskytnutých podkladů zpracovatel auditu skutečně využil pro své závěry, a které nikoli. To je z hlediska žádosti zcela irelevantní otázka. V daném ohledu lze poukázat kromě samotné žádosti o informace též na rozklad ze dne 22. 11. 2013, kde žalobce zdůraznil, že: „*nesměřoval svoji žádost na informace, které z (ERÚ poskytnutých informací) zpracovatel auditu skutečně použil, nýbrž na informace, které ERÚ zpracovateli auditu poskytnul.*"

[18] Nejvyšší správní soud naopak zastává názor, že stěžovatel měl z okruhu podkladů, které předal zpracovateli auditu, vybrat ty, jejichž obsah vyhovuje popisu v žádosti, a to

bez ohledu na to, zda je zpracovatel auditu pro své závěry využil či ne. Úkolem stěžovatele tak bylo z podkladů předaných zpracovateli auditu identifikovat studie, které byly vypracovány Českým vysokým učením technickým v příslušných letech, dále pak vybrat ty podklady, které pojednávaly o kalkulaci výkupních cen fotovoltaické energie pro zmíněné roky. Stěžovatel měl také mezi poskytnutými podklady vybrat ty, které obsahovaly záznamy komunikace, a podklady, které se nacházely ve složce k procesu nastavení výkupních cen.

[19] Formulace žádosti vymezila okruh požadovaných informací podle dvou objektivních hledisek, která mají být splněna kumulativně: 1) jako podklady předané zpracovateli auditu a 2) podle jejich obsahu. Zhodnocení těchto dvou hledisek není vázáno na názor zpracovatele auditu, Nejvyšší správní soud proto nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že jen zpracovatel auditu může rozklíčovat, jaké konkrétní dokumenty pod tyto kategorie spadají.

[20] O tom, že stěžovatel neměl minimálně ve vztahu k předaným studiím Vysokého učení technického potíže určit, o jaké podklady se jedná, svědčí i následující okolnost, na niž poukázal již krajský soud. V rozhodnutí ze dne 30. 4. 2013, č. j. 04732-3/2013-ERU, stěžovatel k posuzované žádosti o informace uvedl: „*Část informace v podobě studií ČVUT z let 2003, 2004, 2005, 2007, 2009, 2010, 2011, obsahuje data, výpočty a závěry odborného vědeckého charakteru, které vznikly tvůrčí činností Českého vysokého učení technického v Praze* [...].“ Z toho, že stěžovatel byl schopen pojednávat o obsahu studií, lze vyvodit, že byl takové studie schopen identifikovat a měl je k dispozici. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že právě citované rozhodnutí bylo zrušeno v řízení o rozkladu a následně stěžovatel vydal rozhodnutí o odmítnutí informace ze dne 22. 10. 2013, které bylo potvrzeno rozhodnutím o rozkladu napadeným před krajským soudem a které vycházelo ze zcela jiných důvodů pro odmítnutí informace než původní citované rozhodnutí.

[21] Nejvyšší správní soud může na tomto místě shrnout, že stěžovateli se kasačními námitkami nepodařilo zpochybnit hodnocení krajského soudu uvedené v napadeném rozsudku.

V. Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., který takový postup předpokládá.

[23] Stěžovatel podal návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud po provedení přípravných úkonů rozhodl o samotné kasační stížnosti, pozbylo smyslu rozhodovat o návrhu na přiznání odkladného účinku.

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto dle uvedených ustanovení

nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce naopak v řízení o kasační stížnosti úspěch měl, náleží mu dle uvedeného ustanovení náhrada důvodně vynaložených nákladů.

[25] Náklady, které žalobce důvodně vynaložil v řízení o kasační stížnosti, spočívají v odměně za jeden úkon právní služby v podobě vyjádření ke kasační stížnosti spadající pod § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Dle § 7 bodu 5. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí sazba odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč. Na základě § 13 odst. 3 advokátního tarifu se k této částce připočítává 300 Kč jakožto paušální náhrada výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné. Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, patří k nákladům řízení dle § 57 odst. 2 s. ř. s. i částka, která odpovídá příslušné sazbě daně, vypočtená z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů advokáta. Sazba daně činí 21 % dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. K nákladům řízení tak dle § 57 odst. 2 s. ř. s. náleží též částka 714 Kč (21 % z 3 400 Kč).

[26] Celkové náklady řízení žalobce v řízení o kasační stížnosti činí 4 114 Kč (3 100 Kč + 300 Kč + 714 Kč). Tuto částku je stěžovatel povinen žalobci zaplatit ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce Mgr. Pavla Douchy, advokáta se sídlem Mezibranská 579/7, Praha 1.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2016

JUDr. Radan Malík
předseda senátu